

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

Του Henri Lavedan

Ἡ κόμησσα ντὲ Μορανσύ βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς χαρούμενη. Πέρασε ἀπ' τὴν πλατεία Ὁμοιοῦ και τὴ γέφυρα και μπήκε στὸ προάστειο Σαιν Ζερμαίν. Καθὼς προχωροῦσε ἀξάφνα στάθηκε κ' ἔβγαλε μιά φωνή. Ἐνα παιδί ἐξῆ χρονῶν πού περπατοῦσε στὸ πλαῖ ἐξὸς γέρον ὑπηρετῆ με λιβρέα, ἔτρεξε ἀπάνω τῆς και τὴν ἀγκάλιασε φωνάζοντας : «Μαμά !» Ὁ ὑπηρετῆς χαίρετῆσε ἀπὸ μακριὰ μὲ σέβας και μπήκε σ' ἕνα μέγαρο ἐκεῖ μπρός.

Ἡ κόμησσα ἦταν δικαστικῶς χωρισμένη ἀπ' τὸν κόμητα Ντὲ Μορανσύ, στὸν ὁποῖον τὸ διαζύγιο εἶχε παραχωρήσει τὸ μοναχογιου τουὶ Γιωργάκη. Κάθε πέντε τοῦ μηνὸς ἢ μητέρα, συμφωνοια μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου, λήγαινε κ' ἔπαιρνε τὸ γιου τῆς στίς ἐννιά. Περνοῦσε ὅλη τὴ μέρα μαζί του, και τὸ βράδυ τὸν πηγαίνε πάλι στὸ σπίτι του. Ὁ ὑπηρετῆς περιμένο στήν πόρτα και παραλάμβανε τὸ παιδί. Ὁκτὼ μῆνες τώρα γινόταν αὐτὴ ἡ δουλειά.

Ἡ κόμησσα μπήκε μὲ τὸ παιδί σ' ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ μὴ χάση λεπτό ἀπ' τὶς δώδεκα ὥρες πού θάταν μαζί του. Τὸ χάιδε, τὸ φιλοῦσε, τὸ συμβούλευε, τὸ ἐξέταζε νὰ δεῖ πὼς πάει στὰ μαθήματά του, και τὸ ρωτοῦσε κάθε λίγο : «Εἶσαι καλά ; Μ' ἀγαπᾷς ; Πεινάς ;» Τὸ παιδί τὰχε χάσει ἀπ' τὰ χάρια και μόλις μιλῶσε. Ὁταν ὕστερα ἀπ' τὸ φαγητὸ τὸ ρώτησε πού θέλει νὰ πάνε νὰ περπατήσουν, τὸ παιδί εἶπε στήν πλατεία γιὰ νὰ δῆ τὰ μαγαζιά.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἐκεῖνη, και ξεκίνησαν.

Ὁ Γιωργάκης τῆς ἐξέφωγε πάντοτε γιὰ νὰ χεῖρῆ μπροστά στίς βιτρίνες. Ἐκεῖνη τὸν παρακολουθοῦσε πάντοτε μὲ τὰ μάτια τῆς. Βλέποντας σήμερα ἕνα ζεῦγος νεόνυμφων πού ἔβγαίνε ἀπ' τὴν ἐκκλησία, ἔπεσε σὲ ρεμβασμό, θυμήθηκε τὸν δικὸ τῆς γάμο τὴν ὥρα πού ἔβγαίνε ἀπ' τὴν ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Κλοτίλδης, περικυκλωμένη ἀπ' τὸν καλλίτερο κόσμο τοῦ Παρισιῦ. Ὁ σύζυγός τῆς, περήφανος και γλωμός, μοίραζε χειραψίες δεξιά και ἀριστερά, και ἡ πλατεία ἦταν γεμάτη ἀμάξια και τὰ παράθυρα και τὰ μπαλκόνια γεμάτα κόσμο. Ὑστερα θυμήθηκε τὴν γέννηση τοῦ Γιωργάκη, πού λίγο εἰσέψε και πεθάνη και τέλος τὸ ἀσυγχώρητο σφάλμα τῆς, τὸν θυμὸ τοῦ ἀντρός τῆς και τὸ πολὺκροτο διαζύγιο της.

Σήμερα κατάντησε νὰ βλέπῃ τὸ παιδί τῆς μιά φορὰ τὸ μῆνα.

Ὁταν συνήλθε κοίταξε νὰ δῆ τὸ παιδί τῆς ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Ἀξάφνα ἀκούστηκε μέσα στὸν θόρυβο μιά διαπεραστικὴ παιδικὴ φωνή : «Ὁ μαμά !»

Τὸ αἷμα τῆς πῆρνε, γύρισε νὰ δῆ μὰ δὲν εἶδε τίποτ'. Ὁ κόσμος ἔτρεχε στὸ μέρος πού ἀκούστηκε ἡ φωνή. Τότε εἶδε τρεῖς ἄνθρωπους, πού βαστοῦσαν ἕνα παιδί ὡς δεκά χρονῶν μὲ τὸ ἴδιο ἀνάστημα τοῦ Γιωργάκη και ντυμένον σάν ἐκεῖνον. Τὸ κεφάλι του, τὰ χέρια του και τὰ παπούτσια του ἦσαν κόκκινα, κ' ἕνας ἀστύνωτος περπατοῦσε στὸ πλαῖ κρατώντας ἕνα κοκκίνο σάν ἐκεῖνο τοῦ παιδιοῦ τῆς!

Τότε κατάλαβε πὼς κάποιος ὄχημα τὸ εἶχε πλακώσει και χωρίς συναίσθησι ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ : «Εἶμαι ἡ μητέρα του !.. Εἶμαι ἡ μητέρα του !»

Ὁ κόσμος νόμισε πὼς τρελλάθηκε ἀπ' τὴ λύπη τῆς. Ὁταν τὴν ρωτήσανε στὸ φαρμακεῖο πού κατοικεῖ, ἀπάντησε 199 πλατεία Σαιν Ζερμαίν. Στείλαν και ζητήσανε ἕνα φορετὸ ἀπ' τὸ σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν και μεταφέρανε τὸ φτωχὸ παιδί ἀμέσως στήν διευθύνσι πούχε δώσει ἡ μητέρα του. Δὲν θὰ ζοῦσε παρὰ μερικὲς ὥρες !

Ἀμα ἡ πένθιμη συνοδεία πέρασε τὸ κατώφλι τοῦ μεγάρου Μορανσύ, ἡ κόμησσα ἔμεινε ἔξωστὸ πεζοδρόμιο. Τρομερὴ ἀγωνία τὴν ἔπιασε ἀν συλλογιζότανε πὼς ὁ ἀντρός τῆς τῆς ἐμπιστεύθηκε τὸ πρῶτ' ἕνα παιδί γερό και χαρούμενο, και τοῦ τὸ ἐγύριζε μοσεπταμένο ! Τὶ θάλεγε ἐκεῖνος ; τί θὰ ἔκανε ; θὰ τὴν ἐσκότωνε ; Μὰ θὰ εἶχε δικιο και τῆς ἀξίζε ὁ θάνατος ! Δὲν θὰ παραξενευότανε ἀν ἔβλεπε τὸν ἀντρα τῆς νὰ βγῆ ἔξω μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι ἢ μ' ἕνα περισσοφο ! Ἦταν ἀφορασιμένη νὰ τρέξῃ μπροστά του και νὰ παρουσιάσῃ τὸ στήθῃ τῆς !

Στάθηκε στὸ πεζοδρόμιο ὡς δτου νύχτωσε βλέποντας τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ ὥρα περνοῦσε χωρίς νὰ κουνηθῆ ἀπ' τὴ θέσι τῆς. Μόνο συλλογιζότανε πὼς νὰ ξανάδῃ τὸ παιδί τῆς προτοῦ ξεψυχῆση.

Ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ κρυώνῃ, φώναξε ἕνα ἀμάξι και τοῦ ἔδωκε δεκά φράγκα γιὰ νὰ μείνῃ μέσα σ' αὐτὸ ὅλη τὴ νύχτα. Ἐμεινε τρεῖς ὥρες. Τὰ μεσάνυχτα εἶδε νὰ μιλᾷνε ἕνας παπάς στὸ σπίτι ! «Λοιπὸν πεθαίνει...», σκέφθηκε.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ μπῆ στὸ σπίτι, ἔσκαει ἀν τὴν ἔδιωχνε ὁ ἀντρός τῆς μὲ κλωπίες. Χτύπησε τὸ κουδούνι τρέμοντας, μπήκε στὸ καμαράκι τῆς θυρωροῦ, πού τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως, ἀν και ἡ λύπη και ἡ ἀγωνία τὴν εἶχαν γεράσει. Εἶπε ἐπιτακτικὰ στήν θυρωροῦ : — Ἀνεβήτε νὰ δῆτε... τί κάνει... και ἔλατε νὰ μοῦ πῆτε... σᾶς

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁταν γνωρίζεις μιά γυναῖκα, δὲν λέγω κορίτσι, πού θ' ἀρχίσῃ νὰ τὴν νοστιμεύσῃ, ἔχε πρῶτα ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι πιθανὸν νὰ ἔχει και ἄλλον φίλον, και ὄχι, ὅτι πιθανὸν και νὰ μὴ ἔχη.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἀποτυγχάνουν, νομίζοντας ὅτι τὸ πεδῖον εἶν' ἐλεύθερον.

Ὅτι σοῦ λέγει μιά γυναῖκα, μὴν τὰ πέρνεις, ποτέ, στὰ μετρητὰ. Μάθε ὅτι ἀπὸ ὅσα λέγει τὰ μισὰ τὰ λέγει, γιὰ νὰ λέγῃ. Τὸ ἕνα τέταρτο τὸ λέγει ἀπὸ φιλαρέσκεια.

Και τὰ ἄλλα ἀπὸ ἀνοησία

Προσπάθησε, ὅσο τὸ δυνατόν ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀλληλογραφία, μὲ τὴν γυναῖκα πού ἀγαπᾷς ; Τὸ πεῖο πιθανὸ εἶνε νὰ ἀηδιάσῃ ἀπὸ αὐτὴ.

Σὲ συμβουλεύω, ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς νὰ διαβάξῃς μόνον τὰ ὑστερόγραφα.

Ἡ ἀκόμα καλλίτερα, νὰ μὴν τὶς διαβάξῃς ὅλως διόλου, ἀλλὰ νὰ τῆς κλειδῶνῃς στὸ συρτάρι σου.

Αἱ ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ἀπὸ ἔξω εἶνε ἀξιόλογες.

Χαρτί καλὸ, ἐπιγραφή καθαρή, ἔσοδειά ἀφθονή.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Πολὺ περιέργους ιδέας γιὰ τὶς γυναῖκες και τὸν ἔρωτα ἔχουν οἱ Ἀμερικανοί.

— Ὁταν ὁ Θεός, λένε, ἄρχισε νὰ πλάτῃ τὴ γυναῖκα, τὴν περισσύτερη ὥρα θὰ τὴν καταλώσει σίγουρα γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς γλώσσας τῆς

— Ἡ γυναῖκα μὰς γυρίζει πολλὲς φορὲς τὰ νῶτα, μόνον και μόνον γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἔχει ὠραῖες πλάτες.

Μὰς κυττάζει γιὰ νὰ ἰδοῦμα ὅτι ἔχει μεγάλα μᾶτια.

Σιγυρίζει τὰ μαλλιά τῆς γιὰ νὰ θαυμάσομε τὰ δαχτυλίδια τῆς.

Και εἶνε ἰκανὴ νὰ μὰς κλωτσοπατήσῃ, ἀρκεῖ νὰ ἔχη μικρὸ πόδι.

Ἡ γυναῖκα ὅταν εἶνε κοριτσάκι εἶνε κρῖνος. Μεγάλῃ κόρη-γιάσμη.

Παντρεμένη πανσές.

Ζωντοχέρα τριαντάφυλλο μὲ ἑκατὸν πενήντα φύλλα.

Χήρα χρυσάνθεμο.

Και γρηοῦλα χαμομήλι.

Ὁταν θέλει νὰ δολοφονῆ ἢ φύσῃ, στέλλει κατὰ τὴν γλυκύτεραν ὄραν τοῦ λυκόφωτος τὴν δρόσον.

Και ἡ γυναῖκα ὅταν δολοφονεῖ ψυχικῶς, μεταχειρίζεται τὸ συμπαθέστερο μειδιᾶμά τῆς.

Ὁ ρεμβασμὸς εἶνε τὸ λίκνο τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ἔλπιδα τὸ νανούρισμά του.

Ὁ κόρος τὸ φέρετρό του.

Και ἡ ἀπιστία τὸ μοιρολόγι του.

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ βιβλίον τῆς αἰωνιότητος.

Κάθε σελίδα του εἶνε ἕνα ποίημα και ἕν μαρτύριον.

Δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερα δυστυχία ἀπὸ τοῦ ν' ἀγαπᾷ κανεῖς. Δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερα δυστυχία ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ ἀγαπᾷ κανεῖς.

(Ἀκολουθεῖ)

περιμένω ἐδῶ.

Ἐστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ἢ θυρωρὸς γύρισε.

— Λοιπὸν ; τὴν ρώτησε μὲ ἀγωνία και φρίκη.

Ἀντὶ ν' ἀπάντησῃ ἢ θυρωρὸς ψιθύρισε :

— Εἶναι πέντε λεπτὰ τώρα πού τελείωσες... Ὁ κόμης σᾶς δίνει τὴν ἀδεια ν' ἀγρυπνήσετε κοντὰ στὸ λείψανο τοῦ παιδιοῦ.

Ἐκεῖνη ἄρχισε νὰ κλαίει.

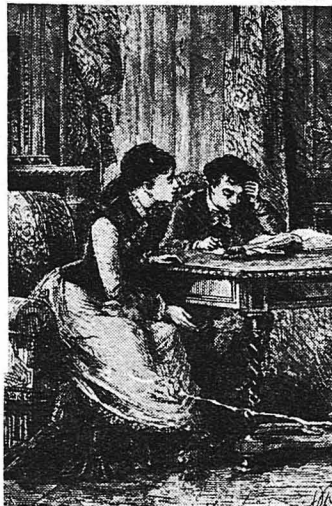
— Τώρα πού πέθανε, εἶπε μοῦ δίνει τὴν ἀδεια !..

Κι' ἀμέσως ἔφυγε ψιθυρίζοντας :

— Ὁχι, τί τὸ ὄφελος κ' ἀν ἀνέβῃ ;

Και χάθηκε μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα, περὶ, ἐνῶ ἡ βροχὴ ψιλὴ και παγωμένη ἔσπευτε...

Henri Lavedan

Τὸ ἐξέταζε νὰ δῆ πὼς πάει στὰ μαθήματά του.